

РЕШЕНИЕ

№ 163

гр. Стара Загора, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, VII-МИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Свилен Жеков

при участието на секретаря М. Огн. Н.а
като разгледа докладваното от Свилен Жеков Гражданско дело №
20235530103475 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 103 - 257 от Гражданския процесуален
кодекс /ГПК/.

Предявени са обективно и субективно съединени установителни иски
1/ срещу ответника „Кредисимо“ ЕАД с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК
вр. чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 146, ал. 1 ЗЗП вр. чл. 22 ЗПК чл. 21, ал. 1
ЗПК и чл. 6, ал. 1 ЗПФУР за прогласяване на нищожността на договор за
потребителски кредит № *****/***** г. и **2/** срещу ответника „Ай
Тръст“ ЕООД с правно основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2, предл. 4 ЗЗД вр. чл. 138,
ал. 2 ЗЗД вр. чл. 21, ал. 1 ЗПК вр. чл. 19, ал. 4 ЗПК за прогласяване за
нищожността на договор за предоставяне на поръчителство от *****/***** г.,
както и насрещни иски от ответника „Кресидимо“ ЕАД както следва: **1/** с
правно основание чл. 79 ЗЗД вр. чл. 6, ал. 1 ЗПФУР за заплащане на сумата от
344,06 лв. представляващи непогасен остатък от пета месечна вноска, както и
шеста и седма месечни вноски и **2 /** с правно основание чл. 23 ЗПК за
заплащане на сумата от 3248,03 лв. представляваща остатък от чистата

главница по договор за потребителски кредит № *****/**** г. ведно със законната лихва от датата на подаване на иска.

Ищецът Н. М. Н. твърди, че между него и първия ответник „Кредисимо“ ЕАД на **** г. бил сключен договор за потребителски кредит № ****, в съответствие със Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/. Съгласно чл. 1 от Договора „Кредисимо“ се задължавало да предостави на ищеца потребителски Кредит, в размер и при условия, посочени в настоящия Договор, под условие, че подаденото от Кредитополучателя Заявление било одобрено от „Кредисимо“. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Договора самият Договор, ведно с приложенията към него, Общите условия, Заявлението и дадени съгласия чрез изрични декларации от Кредитополучателя относно обработване и съхранение на предоставените от него лични данни по реда и начина, уговорени в Общите условия, представлявали цялостно и единно споразумение между страните с посочения по-горе предмет. Съгласно чл. 2, ал. 2 от Договора с подписването на настоящия Договор Кредитополучателят заявявал, че е съгласен и приема Общите условия на „КРЕДИСИМО“. Съгласно чл. 4 от Договора, в случай че Кредитополучателят е посочил в Заявлението, че ще предостави обезпечение на кредита, същият следва, в зависимост от посочения в заявлението вид на Обезпечението: /i/ да предостави на „КРЕДИСИМО“ банкова гаранция съгласно Общите условия в срок до 10 /десет/ дни от подаване на Заявлението; или /ii/ да сключи договор за предоставяне на поръчителство с одобрено от „КРЕДИСИМО“ юридическо лице /„Поръчител“/ в срок до 48 часа от подаване на Заявлението. Срокът за одобрение на Заявлението на Кредитополучателя в хипотезата по предходното изречение бил 24 часа от предоставянето на обезпечението, като към отношенията между страните по настоящия Договор се прилагали съответните разпоредби на Общите условия относно обезпечението. Съгласно чл. 4, ал. 2 от договора, в случай че в посочения в ал. 1, изр. 1 срок кредитополучателят не предоставел съответното Обезпечение на Кредита, ще се считало, че заявлението не е одобрено от „КРЕДИСИМО“. Съгласно Приложение № 1 към договор за потребителски кредит № *****/**** г. условията на договора били както следва: 1/Вид на Кредита: потребителски Кредит с Условие с погасителен план; 2/ Кредитен продукт: „Credissimo плюс“; 3/ Общ размер на предоставения Кредит: 4500,00 лева; 4/ Срок на Кредита: 24 месеца; 5/ Брой на

Погасителните вноски: 24; 6/ Размер на Погасителните вноски: Съгласно погасителен план в т. 10; 7/ Лихвен процент по Кредита: 39,54% /тридесет и девет цяло и петдесет и четири процента/; 8/ Годишен процент на разходите по Кредита: 47,55% /четиридесет и седем цяло и петдесет и пет процента/. Взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите, са посочени в Общите условия; 9/ Общ размер на всички плащания: 6634,68 лева. В т. 10 бил посочен погасителният план към Договора. За обезпечаване на така сключения договор за потребителски кредит ищецът сключил и договор за предоставяне на поръчителство с „АЙ ТРЪСТ“ ЕООД /собственик на капитала на дружеството било „Кредисимо“ ЕАД/. Съгласно б. А от преамбюла към договора потребителят подал заявление за потребителски кредит до „Кредисимо“ ЕАД, като е подписал договор за потребителски кредит /„Договор за потребителски кредит“/ и Общите условия към него. Съгласно чл. 1, ал. 1 и ал. 2 от Договора с настоящия Договор поръчителят се задължавал да сключи договор за поръчителство с „КРЕДИСИМО“, по силата на който да отговаря пред „КРЕДИСИМО“ солидарно с потребителя за изпълнението на всички задължения на потребителя, възникнали съгласно Договора за потребителски кредит, както и за всички последици от неизпълнението на задълженията на потребителя по Договора за потребителски кредит /„Договор за поръчителство“/. За поемане на задълженията по ал. 1 потребителят дължал възнаграждение на поръчителя /чл. 4, ал.1 от договора за поръчителство/. Съгласно чл. 8, ал.1-6 от договора за поръчителство: „потребителят дължал на поръчителя възнаграждение за обезпечаването на изпълнението на задълженията на потребителя по Договора за потребителски кредит в размер и при условия, съгласно Приложение № 1. Потребителят имал право да заплаща възнаграждението по следните начини: 1. по банкова сметка на поръчителя; 2. по банкова сметка на „КРЕДИСИМО“ АД. Съобразно Приложение № 1 към договора за поръчителство, раздел II, т. 1 възнаграждението на поръчителя било в общ размер на 4163,50 лева, което се изплащало на вноски с различен размер за срока на действие на договора за кредит, т.е. 24 месеца.

По отношение на иска с правно основание чл. 22 от ЗПК във вр. с чл. 11. ал. 1, т. 10 от ЗПК във връзка с чл. 26. ал. 1, предложение първо от ЗЗД, предявен срещу „КРЕДИСИМО“ ЕАД за недействителност на договора за

потребителски кредит ищецът сочи, че съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 Договорът за потребителски кредит е недействителен. Съгласно чл. 11, т. 10 ЗПК Договорът за потребителски кредит трябвало да съдържа годишния процент на разходите /ГПР/ по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразявал общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

Договор за потребителски кредит № ***** бил недействителен на основание чл. 22 във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, поради следните причини: 1/ Не било посочено кои точно разходи формират ГПР. Според чл. 19, ал. 1 от ЗПК, ГПР изразявал общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. ГПР се изчислявал по специална формула, като спазването на това изчисление дава информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора. Тоест, в посочената величина /бидейки глобален израз на всичко дължимо по кредита/, следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. Посочването само с цифрово изражение на процента ГПР не било достатъчно, за да се считат спазени законовите изисквания. Целта на цитираната разпоредба на чл. 11, т. 10 от ЗПК е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. Поради това в договора трябвало да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще

направи и които са отчетени при формиране на ГПР. Поставянето на кредитополучателя в положение да тълкува всяка една клауза и да преценява дали тя създава задължение за допълнителна такса по кредита, невключена в ГПР, противоречало на изискването за яснота, въведено с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Тази неточност в посочването на размера на разходите поставяла потребителя в положение да не знае колко точно /като сума в лева/ е оскъпяването му по кредита, което ще се дължи и в това именно е недействителността в случая, като неспазено изискване на посоченото законово основание. Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР представлявало невярна информация и нелоялна и по-конкретно заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68г, ал. 4 ЗЗП, във връзка с чл. 68д, ал. 1 ЗЗП. На следващо място видно от уговорките в договора между страните и тези в договора за поръчителство, то между двата договора била налице такава тясна корелация и взаимозависимост, че сключването на акцесорния договор за предоставяне на поръчителство на практика се явявало част от сключването на договора за потребителски кредит, т. е. те следвало да се разглеждат като едно цяло/договорът за потребителски кредит не можел да бъде сключен без да е обезпечен, тъй като била налице договорна обвързаност и между кредитора и поръчителя, с изричната уговорка за изплащане на възнаграждението по поръчителството наред с това по основното задължение по кредита, и то с възможност дължимото възнаграждение да се преведе на кредитодателя по негова сметка /чл. 8, ал. 4, т. 2 от договора за поръчителство/. Ето защо възнаграждението на поръчителя следвало да бъде включено в ГПР и в погасителния план, нещо което не било извършено, 2/ Възнаграждението за гарант/поръчител не било включено като разход в ГПР и потребителят нямал възможност да откаже предоставянето на подобна гаранция, защото последното е задължително условие за получаване на кредита.

По отношение на иска с правно основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД за прогласяване на нищожността на договора за поръчителство сключен между ищецът и „Ай Тръст“ ЕООД; Договорът за поръчителство бил съглашение между кредитора и поръчителя, а длъжникът е трето за това правоотношение лице, чиято воля не е правопораждащ елемент от фактическия състав, който следва да се осъществи за валидното му възникване /арг. от чл. 138 от ЗЗД/. Договорът е едностранен, безвъзмезден и каузален, като правното основание

за учредяването на поръчителство е кредитора да бъде обезпечен срещу евентуалното неизпълнение на задълженията на длъжника по обезпеченото правоотношение. Законодателят уреждал договора за поръчителство като съглашение между кредитора и трето, различно от длъжника лице, отчитайки обстоятелството, че кредиторът има легитимен интерес в негова полза да бъде учредено лично обезпечение. Длъжникът нямал такъв защитен от закона интерес, поради което сключването на сделка между него и третото лице поръчител била лишена от правно основание. Договарянето, че кредитополучателят ще заплати възнаграждение на поръчителя вместо кредитора противоречало на добрите нрави и внасяло неравноправие в кредитното правоотношение по смисъла на чл. 143, т. 1 ЗПК. По договор за поръчителство, сключен между длъжника и поръчителя, длъжникът не получавал никаква престаия. Поставянето на изискването за заплащане на възнаграждение за осигуряване на лично обезпечение противоречало на целта на Директива 2008/48, транспонирана в ЗПК. От член 8, параграф 1 от Директива 2008/48 в светлината на съображение 28 ставало ясно, че преди сключването на договор за кредит кредиторът е длъжен да направи оценка на кредитоспособността на потребителя, като при необходимост това задължение може да включва да се направи справка в съответната база данни. Задължение за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника преди отпускане на кредита произтичало и от разпоредбата на чл. 16 ЗПК. Предвид обстоятелството, че се касаело за отпускане на т. нар. „бързи кредити“, при които потребителите се нуждаят спешно от финансови средства изискването за осигуряване на обезпечение превръщало сключването на договора за предоставяне на поръчителство в задължително условие за получаването на кредита - аргумент от факта, че двата договора били сключени на една и съща дата по едно и също време. Подобно изискване противоречало на чл. 16 от ЗПК и на Директива 2008/48 относно потребителските кредити, която забранява безотговорното кредитиране, повишаващо опасността от неплатежоспособност и свръхзадължнялост на потребителите /така съображения 9 и 26 от Директивата/, защото специфичният профил на потребителите на бързи кредити е: лица с налична вече задължнялост, с неустановими или ниски доходи и с имуществена необезпеченост, които са изолирани от банковото кредитиране. В заключение доколкото договорът за поръчителство бил акцесорен, то недействителността

на главния договор за потребителски кредит водела до недействителност и на договора за поръчителство, поради липса на правно основание за неговото сключване.

Моли съда да постанови решение, с което да прогласи за недействителен Договор за потребителски кредит № *****, сключен между Н. М. Н. и „КРЕДИСИМО“ ЕАД, на основание чл. 22 от ЗПК във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК във връзка с чл. 26, ал.1, предложение първо от ЗЗД и да прогласи за недействителен Договор за поръчителство от ***** с предмет обезпечаване на задълженията по Договор за потребителски кредит № *****, който Договор за поръчителство е сключен между Н. М. Н., и „АЙ ТРЪСТ“ ЕООД, на основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД. Депозира и молба по чл. 241 ГПК, тъй като съгласно чл. 23 ЗПК „Когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита“, т.е. потребителят следва да върне само стойността на главницата съобразно погасителния му план – моли за разсрочване на задължението на ищеца за връщане на главницата съобразно погасителния план по договора за потребителски кредит.

В срока по чл. 131, ал. 1 ответникът „АЙ ТРЪСТ“ ЕООД е подал отговор на исковата молба, в който заема становище за неоснователност на исковете. Признава, че на ***** г. бил сключен договор за потребителски кредит № *****/***** г., във връзка с обезпечаването на който е сключен Договор за предоставяне на поръчителство с поръчител „Ай Тръст“ ЕООД и потребител Н. М. Н.. Размерът на главницата по договора за кредит възлизала на 4500,00 лева и следвало да бъде върната за срок от 24 месеца при ГПР от 47,55 % и ГЛП от 39,54%. Общият размер на дължимите по кредита суми възлизал на 6634,68 лева. Посоченият ответник е сключил с „Кредисимо“ ЕАД договор за поръчителство, по силата на който се е задължил да гарантира като поръчител описаното в предходния абзац задължение на ищеца. За така описаната услуга било дължимо възнаграждение в размер на 4163,50 лева, погасяването на което било разсрочено на 24 месечни вноски съгласно погасителен план към договора за предоставяне на поръчителство. Възнаграждението се дължало само за периода, за който е гарантирано задължението по кредита, т.е. при предсрочно погасяване на задължението на кредитополучателя, същият не

дължал възнаграждение за периода след пълно изплащане на кредита. Вноските за погасяване на задължението за възнаграждение за поръчител били намаляващи, като размерът им бил в зависимост от размерът на гарантираното главно задължение. Счита, че възнаграждението за поръчител имало характеристиката на възнаграждение, дължимо на лице, което по занятие предоставя услуги по гарантиране на задължения на контрагенти /дейност, която не е забранена от закона/, като е размерът му бил съобразен с риска, който ответникът поемал.

Изяснява, че кандидатстването за кредит започвало чрез попълване от страна на кредитоискателя на заявка в страницата на кредитодателя „Кредисимо“ ЕАД. На този етап кредитоискателят посочвал желае ли кредитът да бъде обезпечен и какво обезпечение може да предостави, като в случай че избере опцията за предоставяне на поръчителство от страна на „Ай Тръст“ ЕООД на кредитоискателя се визуализирала месечна вноска, чиято стойност е сбор от вноската по потребителския кредит и вноската за възнаграждението на поръчителя. След подписване на договора за кредит по описания начин и в случай че е избрал кредитът да бъде обезпечен чрез поръчителство от „Ай Тръст“ ЕООД кредитоискателят се прехвърлял автоматично към електронната система на ответника, където се визуализирал договора за предоставяне на поръчителство и клиентът има възможност да го подпише чрез въвеждане на 6 цифрен уникален код, изпратен на мобилния му телефонен номер.

Предвид изложеното сключването на договора за предоставяне на поръчителство ставало след сключването на договора за кредит, към момент, в който основните параметри на кредита вече били договорени между страните. Сключването на договора ставало в рамките на независимата електронна среда на „Ай Тръст“ ЕООД, до която „Кредисимо“ ЕАД нямало достъп. Впоследствие ответникът предоставял на „Кредисимо“ ЕАД данни относно размера на дължимото възнаграждение за поръчител и начина, по който било разсрочено плащането, но това било единствено с целите на улесняване на плащането от страна на потребителя. „Кредисимо“ ЕАД предоставяло потребителски кредити при условия, които индивидуално се уговарят с кредитополучателя, част от тези условия е обезпечаването на договора. В раздел II „Одобряване и усвояване на кредита“, чл. 4, ал. 3 от

договора за кредит изрично било вписано, че кредитополучателят имал право да заяви кредит без обезпечение. Т.е. обезпечението, в това число предоставянето на поръчител в лицето на „АЙ ТРЪСТ“ ЕООД било единствено възможност, но не и задължение за кредитополучателя. Обезпеченияте и необезпечените кредити на „Кредисимо“ ЕАД не се отпускали по различен начин и не били два отделни кредитни продукта на „Кредисимо“ ЕАД.

Предвид изложеното възнаграждението за поръчител не следвало да бъде включено в ГПР. тъй като същото не отговаряло на дефиницията на § 1 т. 1 от ДР на ЗПК, респективно на Член 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО. Съгласно въпросната дефиниция, за да бъде включено едно парично задължение в ГПР, то трябвало да има следните три характеристики: да е /1/ разход за кредитополучателя, който е /2/ свързан с договора за кредит и е /3/ известен на кредитора към датата на сключване на договора. В случай, че разходът представлявал възнаграждение за допълнителна услуга, то той се включвал в ГПР само когато „сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита“.

На следващо място § 1, т. 1 от ДР на ЗПК изисквал разходите, пряко свързани с договора за кредит да са „известни на кредитора“ към сключване на договора за кредит, за да се считат общ разход по кредита за потребителя. Договорът за предоставяне на поръчителство /в случай, че бъде избран такъв/, се сключвал след подписването от кредитоискателя на Договора за кредит с „Кредисимо“ ЕАД. „Кредисимо“ ЕАД не знаело предварително какво възнаграждение ще се уговори по бъдещ договор между кредитоискателя и поръчителя „АЙ ТРЪСТ“, по който бъдещ договор „Кредисимо“ ЕАД не е страна. Възнаграждението на поръчителя „Ай Тръст“ ЕООД по бъдещия договор не било известно на кредитодателя към момента на сключването на договора за кредит от кредитоискателя, респективно не попадало в хипотезата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, за да е Общ разход по кредита за потребителя при изчислението на ГПР по чл. 19 от ЗПК.

На последно място, наличието на свързаност между „Кредисимо“ и „Ай Тръст“ ЕООД само по себе си не водело до „скрито оскъпяване на кредита“. „Кредисимо“ ЕАД било едноличен собственик на капитала на „Ай Тръст“ ЕООД. „Ай Тръст“ ЕООД обаче, било отделно юридическо лице със

собствена правосубектност, собствен лиценз от БНБ и различен предмет на дейност /гаранционни сделки и придобиване на вземания по кредити и друга форма на финансиране /факторинг, форфетинг и други/. Следвало да се има предвид, че в договора за предоставяне на поръчителство била предоставена възможност на клиента да избере начин за заплащане на възнаграждението за поръчителя, като това може да стане по сметка на ответника или по сметка на „Кредисимо“ ЕАД заедно с плащането на месечните вноски, като този вариант е предпочитан от кредитополучателите, тъй като ги поставя във финансово по-благоприятна позиция - правели се разходи само за едно плащане /банкови такси и др./. В този случай „Кредисимо“ ЕАД единствено получавало от името и за сметка на ответника плащането, същият не бил титуляр на вземането и не се разпореждал със същото /чл. 13, ал. 1 от същия/. Моли за отхвърляне на исковете.

В срока по чл. 131, ал. 1 ответникът „Кредисимо“ ЕАД е подал отговор на исковата молба, в който заема становище за неоснователност на исковете.

Оспорва посочената от ищеца цена на иска. Според ищеца цената на предявения иск възлизала на 10798,18 лева. Размерът на усвоената главница по кредита възлизал на 4500,00 лева, като общият размер на плащанията по кредита възлизал на 6634,68 лева, което е ясно посочено в приложение № 1 към договора за потребителски кредит. Посоченият ответник никога не е претендирал плащане в по-голям размер от 6634,68 лева, като за ответника остава неизвестно как е формирана разликата от 4163,50 лева.

На следващо място счита, че цената на иска е формирана неправилно и на още едно основание, а именно - цената бил размерът на това парично задължение на ищеца, което при положителен изход на производството нямало да е дължимо за последния. В случая съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК дори и при нищожен договор за кредит кредитополучателят дължал връщане на усвоената главница, в този случай сумата от 4500,00 лева. Следователно цената на иска следвало да възлиза на 2134,68 лева.

Признава, че ищецът има валидно сключени Договор за потребителски кредит № № *****/*****2 г. с кредитора „Кредисимо“ ЕАД както и Договор за предоставяне на поръчителство между ищеца и ответника „Ай Тръст“ ЕООД от същата дата.

Ищецът усвоил изцяло главницата по договора за кредит в размер на

4500,00 лева, като се е задължил да върне същата ведно с договорна възнаградителна лихва в размер на 2134,68 лева за срок от 24 месеца от 20.03.2023 г. до 20.02.2025 г. Приложимия по договора ГЛП възлизал на 38,54 %., а на ГПР - 47,55 %. Задължението по договора за кредит не било погасено, поради което в срока за отговор предявява и насрещен иск. Оспорва, че договорът с Ай Тръст бил „задължителен“ и „трябвало“ да се сключи, за да се получи кредитът. Обратно на изложеното в Исковата молба, чл. 4, ал. 3 на Договора за кредит изрично гласял, че договорът с Ай Тръст не е задължително да се сключва: „В случай, че Кредитополучателят е заявил Кредит без Обезпечение, срокът за одобрение на Заявлението бил 14 дни от подаване на Заявлението. Общите условия за предоставяне на кредити, приложени към Исковата молба, също сочели, че кредитополучателят може /т.е. не е задължително/ да избере да предостави обезпечение /Раздел III, т. 12/. В Исковата молба многократно се излагало невярното твърдение, че договорът с Ай Тръст бил задължителен.

Твърди, че сключването на Договора за предоставяне на поръчителство не бил „задължително условие за получаване на кредита“ /по дефиницията на § 1 т. 1 от ДР на ЗПК/, което е изискване вземанията на Ай Тръст да бъдат включени в ГПР, съгласно чл. 19 ГПК. Напълно невярно било твърдението, че „потребителят нямал възможност да се откаже от подобна гаранция, защото последното било задължително условие за предоставяне на кредита“. Както чл. 4, ал. 3 на Договора за кредит, така и Общите условия за предоставяне на кредити изрично регламентирали възможност всеки потребител да си избере необезпечен кредит. Член 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО, респективно § 1 т. 1 от ДР на ЗПК предвиждали, че само когато сключването на договора за услуга било задължително условие за получаване на кредита, следвало тези разходи да бъдат включени в общия разход за кредита. Ищецът искал незаконосъобразно да се разшири тълкуването на чл. 3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО, респективно § 1 т. 1 от ДР на ЗПК, като включи в обхвата на ГПР и разходи за услуги, които са незадължителни.

Сключването на договора с Ай Тръст било само възможност, а не задължение, поради което не е общ разход по кредита дефиницията в § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. Обезпечените и необезпечените кредити на Кредисимо не се отпускали по различен начин и не били два отделни кредитни продукта на Кредисимо, не били пряко свързани с размера на отпускания кредит и

условията му за погасяване. Ищецът сам е избрал да вземе обезпечен кредит и е сключил договор с Ай Тръст, вместо да избере необезпечен кредит с Кредисимо. Оспорва като невярно, че ищецът не е знаел колко е оскъпяването по кредита, доколкото Договорът за кредит, приложен към Исковата молба, съдържа стойността на всяка месечна вноска и какво се включва в нея.

Оспорва, че Договорът за кредит нарушавал чл. 11, ал. 1 и чл. 19 ЗПК. Погасителният план на Договор за кредит /Приложение № 1 от същия/ сочел фиксиран годишен лихвен процент - чл. 7 на Приложение № 1, който е по-малко от пет пъти размер на законната лихва, респективно е в рамките на изискването на чл. 19, ал. 4 на ЗПК. Погасителният план имал изискуемото се по ЗПК съдържание, с посочени брой на погасителни вноски, размер на всяка една от тях, от какви компоненти е съставена - части от главницата и от договорната лихва.

Изцяло произволни били твърденията, че Погасителният план не отговарял на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК. Отделните вноски показвали договореността на страните, в т.ч. каква лихва се начислява за отделните месечни периоди, каква главница и лихва се погасява с отделните погасителни вноски и т.н. В допълнение, Погасителният план съдържал информация за ГПР и обща сума дължима от потребителя, съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. В чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК било разписано задължението за кредитодателя да посочи лихвения процент на кредита, начина на формирането му и условията за прилагането му, като при фиксиран лихвен процент /какъвто е настоящия случай/, не е необходимо посочване на периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент. Член 10 пар. 2, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО, транспониран с чл.11, ал. 1 т. 10 от ЗПК, изрично регламентирал съдържанието на Договора за кредит и че в него следвало да се сочи годишния процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя, изчислена при сключването на договора за кредит. Ищецът искал незаконосъобразно да разшири тълкуването на Член 10 пар. 2, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО, чл.11, ал. 1 т. 10 от ЗПК, като приравни неточно посочване на ГПР на липса на посочване на ГПР в договора за кредит.

Също така в раздел II, чл. 1, § 19 от Общите условия към договорите за потребителски кредит било посочено, че под ГПР ще се разбира „Годишен процент на разходите съгласно Закона за потребителския кредит“. В раздел

VII, чл. 11 била подробно описана формулата, по която ще се изчислява ГПР, както и какви допускания са приложими в случая. Обръща внимание, че в ЗПК било посочено, че в договора се посочвал ГПР като процент, т.е. като цифрово изражение в проценти на неговата стойност, както и е необходимо да бъдат посочени какви допускания се прилагат. В този смисъл счита, че договорите за потребителски кредит, ведно с приложенията, които представляват неразделна част от тях - Приложение №1 и Общи условия, имали необходимото съдържание по ЗПК. Твърди, че Договорът за предоставяне на поръчителство между ищецът и Ай Тръст бил договор за поръчка по смисъла на чл. 280 и сл. от ЗЗД. По силата на Договора за предоставяне на поръчителство Ай Тръст се задължавало да извърши за сметка на доверителя /ищецът/ възложените от него действия, а именно да отговаря пред кредитора Кредисимо солидарно с него за изпълнението на всички негови задължения по Договора за кредит, както и за всички последици от неизпълнението на задълженията по кредита. Договорът на Ай Тръст /чл. 8, ал. 4/ съдържал изричната възможност ищецът да плати възнаграждението на Ай Тръст било то по сметка самото Ай Тръст, било то по сметка на Кредисимо, което да администрира плащането към Ай Тръст. Това, обаче, не го превръща във вземане на Кредисимо, както се твърдяло с Исковата молба. Вземанията за възнаграждение по Договора за предоставяне на поръчителство възниквали в полза на Ай Тръст, а не в полза на кредитодателя Кредисимо.

Оспорва, че Кредисимо е знаело размера на възнаграждението на Ай Тръст към момента на сключване на Договора за кредит от ищеца. § 1, т. 1 от ДР на ЗПК изисквал разходите, пряко свързани с договора за кредит да са „известни на кредитора“ към сключване на Договор за кредит, за да се считат Общ разход по кредита за потребителя. Макар и сключени в един и същ ден, процесът по подаване на заявление за кредит вече е бил завършен за ищеца, преди да сключи договорът с Ай Тръст. Едва след като Договорът за кредит е бил подписан с обикновен електронен подпис, клиентът е бил пренасочен към страницата на Ай Тръст, за да сключи договор с това дружество. Възнаграждението на поръчителя Ай Тръст по бъдещия договор не било известно на Кредисимо към момента на сключването на Договора за кредит от кредитоискателя, респективно не попада в хипотезата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, за да е Общ разход по кредита за потребителя при изчислението на ГПР

по чл. 19 ЗПК. Моли за отхвърляне на исковете.

В срока за отговора на исковата молба са предявени и два насрещни иска от „Кредисимо“ ЕАД. Твърди, че на 02.02.2023 г. Н. М. Н., като кредитополучател е сключил с „Кредисимо“ ЕАД като кредитодател Договор за потребителски кредит № *****/**** г. /„Договора за потребителски кредит“. Заемът в размер на 4500,00 лева бил реално предоставен на ищеца по първоначалния иск.

Кредитополучателят е направил частични плащания по кредита в общ размер на 1251,97 лева, а именно: 100,00 лева на 21.04.2023 г., 520,00 лева на 20.05.2023 г., 115,20 лева на 03.07.2023 ., 401,77 лева на 08.07.2023 г. и 115,00 лева на 07.08.2023 г. Плащанията били разпределени за погасяване на задължението на ищеца за договорна възнаградителна лихва по вноски от 1-ва до 5-та включително в общ размер на 702,65 лева, както и за задълженията за главница от 1-ва до 4-та включително в общ размер на 480,04 лева, както и частично вноска № 5, от която е останал непогасен остатък от 63,17 лева.

Към датата на изготвяне на насрещната искова молба настъпил падежът на 3 непогасени вноски за главница в общ размер на 344,06 лева, а именно - непогасен остатък от 5-та месечна вноска с падеж 20.07.2023 г. в размер на 63,17 лева и месечни погасителни вноски 6-та и 7-ма с падежи съответно на 20.08.2023 г. и 20.09.2023 г. в общ размер на 280,89 лева. Видно от предявения срещу ответника иск кредитополучателят оспорвал задължението си, поради което за Кредисимо било налице интерес от предявяване на осъдителен иск за сумата от 344,06 лева, представляваща дължима на договорно основание и изискуема поради настъпил падеж главница по Договор за потребителски кредит № *****/**** г.

В случай, че съдът уважал предявения срещу ответника иск за недействителността на процесния договор за кредит, на основание чл. 23 ЗПК за Н. М. Н. ще възникнело задължение да върне чистата стойност на кредита, представляваща усвоената главница без допълнително начислени на основание нищожния договор задължения, като договорни възнаградителни лихви, мораторни лихви, такси и т.н. В конкретния случай чистата стойност на кредита възлизала на 3248,03 лева, представляваща разликата между усвоената главница от 4500,00 лева и платените суми от 1251,97 лева.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди Н. М. Н., да заплати

на „Кредисимо“ ЕАД, сумата от 344,06 лева, представляваща непогасена и изискуема поради настъпил падеж главница по Договор за потребителски кредит № *****/***** г., сбор от непогасен остатък от 5-та месечна вноска с падеж 20.07.2023 г. в размер на 63,17 лева и месечни погасителни вноски 6-та и 7-ма с падежи съответно на 20.08.2023 г. и 20.09.2023 г. в общ размер на 280,89 лева, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата претенция до окончателното погасяване на задължението, евентуално да осъди срещу Н. М. Н. да заплати на „Кредисимо“ ЕАД, сумата от 3248,03 лева главница, представляваща чистата стойност на кредита /главница/ по Договор за потребителски кредит Договор за потребителски кредит № *****/***** г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата претенция до окончателното погасяване на задължението.

Постъпил е отговор по насрещния иск /обективизиран в становище/ от първоначалния ищец – в това становище е взето и отношение към отговорите на исковата молба, но тук тази част няма да бъде докладвана, тъй като това са съображения по същество имащи своето място в устните състезания /а и ГПК не познава институт становище по отговор на искова молба/.

Насрещната искова молба била нередовна и следвало да бъде оставена без движение, защото ищецът по насрещният иск не заплатил дължимата държавна такса по евентуалния иск. По него държавна такса се дължала доколкото се защитава различен интерес от този по главния иск. Признава обстоятелството, че след като договорът бъде обявен за недействителен на основание чл. 22 ЗПК, ищецът следвало да върне само главницата след като бъдат приспаднати направените от нея вноски по договорите за кредит и договора за предоставяне на поръчителство, като дължимата от ищецът сума била действително в размер на 3248,03 лева.

Твърди обаче, че при евентуално осъждане на ищеца да заплати чистата главница същият не дължал законна лихва на ответника.

Моли при постановяване на своето решение по отношение на насрещния иск в частта относно главницата, почитаемият съд да вземе предвид задължителната практика на Съда на Европейския съюз, обективизирана в решение по дело C-520/21, която не допуска при осъждане на потребители за заплащане на главници по потребителски кредити същите да бъдат осъдени

да заплатят и законната лихва за забава върху главницата от датата на подаване на насрещния иск до окончателното заплащане на сумата.

В открито съдебно заседание, ищецът, редовно призован, не се явява, и не се представлява, като е постъпило писмено становище от адвокат, в което се заявява, че поддържа исковата молба и няма възражения по доклада. Моли съда да уважи предявените искове и да му присъди направените разноски.

В открито съдебно заседание ответниците редовно призовани, не се явяват и не се представляват, депозират молби по хода на делото.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК и поради съвпадащите изявления на страните в исковата молба и отговорите на исковата молба /вж. и изрични молби от ищеца и ответника със съгласие за обявяване на безспорни факти между страните, л. 107 и л. 112 подадени в изпълнение на определение № 3383/15.12.2023 г., л. 85 от делото/ **с доклада по делото** бяха обявени за безспорни между страните следните правнорелевантни обстоятелства: **1/** че между ищеца и първия ответник „Кредисимо“ ЕАД е налице сключен договор за потребителски кредит № *****/***** г., вкл. са представени Общи условия /така и писмени доказателства, л. 17-38 от делото/, като по него ищецът е получил от „Кредисимо“ ЕАД сумата от 4500,00 лв., вкл. че между ищеца и втория ответник „Ай Тръст“ ЕООД е сключен договор за поръчителство от *****/***** г. към договор за потребителски кредит № *****/***** г. /така и писмени доказателства, л. 39 – 44 от делото/, а от своя страна **ищецът е погасил сума** в общ размер на 1251,97 лв. по двата договора /за кредит и поръчителство/ - независимо по кои пера е отнесена от ответниците, **2/** че уговореното възнаграждение по договора за поръчителство **не е включено** в ГПР от 47,55% по договора за потребителски кредит, като при негово евентуално включване **би надхвърлил** размера на пет пъти законната лихва.

По силата сключения договор за потребителски кредит № *****/***** г., „Кредисимо“ ЕАД се е задължило да предостави сумата от 4500,00 лв. за срок от 24 месеца, при годишен фиксиран лихвен процент от

39,54%, и годишен процент на разходите от 47,55 % /вж. и Приложение № 1/. В чл. 4, ал. 1 от договора за потребителски кредит е предвидено приоритетно разглеждане на заявлението и одобряване на кредита, в случай че кредитополучателят е посочил в заявлението, че ще представи обезпечение на кредита. Посочено е това да стане в срок от 24,00 часа след предоставяне на обезпечението. В чл. 4, ал. 1 са определени и вида на обезпеченията, които кредитополучателят следва да представи, а в ал. 2 на чл. 4 е предвидена санкция за потребителя ако не представи обезпечение, изразяваща се в неодобряване на заявлението от „Кредисимо“ ЕАД и непораждане на действие на договора между „Кредисимо“ и кредитополучателя. В ал. 3 на чл. 4 е предвидено още, че когато кредитополучателят е заявил кредит без обезпечение, срокът за одобряване е 14 дни от подаване на заявлението, а ако заявлението не бъде одобрено до посочения срок, договорът не поражда действие. В чл. 6 е посочено начин на погасяване на задължението съгласно Приложение № 1- Условия на кредита, представляващо неразделна част от договора.

Поради възникване на посоченото задължение за ищеца, същият сключил договор за поръчителство от ***** г. към договор за потребителски кредит № *****/***** г. с втория ответник „Ай Тръст“ ЕООД, по силата на който ответникът се задължавал да поръчителства за плащане в полза на другия ответник – „Кредисимо“ ЕАД с цел гарантиране изпълнение на задълженията по договор за потребителски кредит № *****/***** г. сключен между ищеца и ответника „Кредисимо“ ЕАД, за което ищецът следвало да заплати възнаграждение в размер на 4163,50 лв., разсрочено /Приложение № 1 към договора за поръчителство/. Съгласно договора, поръчителят се задължава да сключи договор за поръчителство с „Ай Тръст“ ЕООД, за да отговаря пред дружеството солидарно с потребителя за изпълнение на всички негови задължения /чл. 1, ал. 1 по ДПК, както и за всички последици от неизпълнението му а именно - връщане на предоставената сума по кредита, възнаградителна лихва, всички дължими разноси по сключването и изпълнението на договора, задължение за плащане на забава при просрочие на плащанията по договора. Предвидено е, че за поемане на тези задължения потребителят дължи възнаграждение на поръчителя в размер и при условия, съгласно Приложение 1, а именно на 4163,50 лв. до падежа на главното задължение - 20.02.2025 г. Съгласно чл. 8, ал. 5 от раздел IV „Възнаграждение“ е предвидено „Кредисимо“ ЕАД да

приема вместо поръчителя изпълнение на задължението на Потребителя за плащане на възнаграждението по този договор и всички вземания на поръчителя по този договор, както и че в случай, че платената по този начин сума е недостатъчна за погасяване на изискуемите задължения на потребителя към „Кредисимо“ ЕАД и на задължението на потребителя към поръчителя по този договор, с внесената сума се погасяват с приоритет задълженията към поръчителя, тоест най-обременителното и най-тежко задължение на потребителя, явяващо се това по ДПК се определя като вторично и погасявано последно по време за сметка на възнаграждението на поръчителя като всички плащания се извършват в полза кредитодателя „Кредисимо“ ЕАД.

При така установената фактическа обстановка, Старозагорски районен съд прави следните правни изводи:

1/ По иска срещу ответника „Кредисимо“ ЕАД с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 146, ал. 1 ЗЗП вр. чл. 22 ЗПК чл. 21, ал. 1 ЗПК и чл. 9, ал. 1 ЗПК за прогласяване на нищожността на договор за потребителски кредит № ***/**** г.:**

„Кредисимо“ ЕАД представлява финансова институция по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, което е налице в случая. Това определя дружеството като кредитор по смисъла на чл. 9, ал. 4 ЗПК.

Не се спори между страните, че „Кредисимо“ ЕАД и ищеца са били в договорни правоотношения възникнали от договор за потребителски кредит № *****/**** г. т.е. налице е възникнало заемно правоотношение между кредитора „Кредисимо“ ЕАД и кредитополучателя – ищец, по силата на което ищецът е получила сумата в размер на 4500,00 лева и се е задължил да я върне.

След като по делото се установи възникналото облигационно правоотношение между ищеца и първия ответник, предоставяне на заемната сума в размер на 4500,00 лв., следва да се прецени дали този договор е действителен както с оглед правните възражения на ищеца, така и в изпълнение на служебните задължения за преценка на действителността на договор /или клаузи от него/ сключен с потребител. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗПК

договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Разпоредбите на чл. 10 и чл. 11 ЗПК уреждат формата и съдържанието на договора за потребителски кредит. Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12 /дванадесет/, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора.

Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7- 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпване на последиците по чл. 22 ЗПК – недействителност на договора за потребителски кредит, като последиците са уредени в чл. 23 ЗПК - отговорността на заемателя не отпада изцяло, но той дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи. Доколкото се касае за императивни разпоредби, нарушението на които влече нищожност на целия договор за потребителски кредит и тъй като самия ответник е релевирал възражения за нищожност в тази връзка, съдът следва служебно да провери съответствието на договора със същите. Това е така, защото ищецът има качеството потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на Закона за защита на потребителите, според който потребител е всяко физическо лице, което придобива стока или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност. В случая с отпускането на кредит в размер на 800,00 лева в полза на ответника като физическо лице му е предоставена „финансова услуга“ по смисъла на § 13, т. 12 от ДР на ЗЗП. Като потребител ищецът разполага със защита срещу неравноправни клаузи, предвидена в Глава Шеста на ЗЗП, за които съдът следи служебно. По отношение задължението на националния съд да преценява служебно неравноправния характер на

договорните клаузи, включени в потребителските договори следва в допълнение на гореказаното да се добави, че е налице категорично установена съдебна практика /решение № 23/07.07.2016 г. на ВКС по т.д. № 3686/2014 г., I т.о./, която задължава първоинстанционният и въззивният съд да следят служебно за наличие по делото на фактически и/или правни обстоятелства, обуславящи неравноправност на клауза/и в потребителския договор и да се произнасят, независимо дали страните са навели такива възражения или не, като служебното начало следва да се приложи и при преценка дали клаузите на договора са нищожни /т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС; решение № 384/02.11.2011 г. на ВКС по гр.д. № 1450/2010 г., I г.о. и определение № 751/17.08.2010 г. на ВКС по гр.д. № 2022/2009 г., I г.о./. В този смисъл е и чл. 24 ЗПК, която разпоредба, във връзка с неравноправните клаузи в договорите за потребителски кредит, препраща към чл. 143 - 148 ЗЗП. Съдът е длъжен да следи служебно и за наличието на клаузи, които противоречат на императивни разпоредби на закона или го заобикалят и в този смисъл се явяват нищожни – чл. 26, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 ЗЗД. Преценката за нищожност в коментирания аспект се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. Освен това съгласно Тълкувателно решение № 1/27.04.2022 г. на ВКС по т.д. № 1/2020 г., ОСГТК и с новелата на чл. 7, ал. 3 ГПК /ДВ бр. 100/2019 г./ се предвиди изрично задължение на съда да следи служебно за нищожността по чл. 146 ал. 1 от Закона за защита на потребителите, произтичаща от неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител. Изрично задължение да следи за неравноправни клаузи в потребителските договори съдът има и в заповедното производство. При установяването на такава клауза, на основание чл. 411 ал. 2 т. 3 ГПК, съдът отказва издаването на заповед за изпълнение.

При преценка съдържанието на договора за кредит, съдът намира за основателни съображенията на ищеца за недействителност на договора на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 вр. чл. 22 ЗПК, като не се споделя изложеното от ответника „Кредисимо“ ЕАД в обратния смисъл. Регламента на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК изисква в договорите за кредит по ясен и разбираем начин да са посочени годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. В процесната хипотеза съдът намира, че ГПР по договор за потребителски кредит № *****/***** г. и общата дължима по кредита

сума не са коректно посочени, тъй като възнаграждението по договор за предоставяне на поръчителство неправилно не е взето предвид при изчисляването на процента на разходите и крайната дължима от потребителя сума. Съгласно § 1, т. 1 от ЗПК към общия разход по кредита за потребителя се включват и всички видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, когато сключването на договора за услугата е задължително условие за получаване на кредита. Съгласно раздел II чл. 4, ал. 2 от договора в случай, че в посочения в ал. 1, изр. 1 срок /48 часа/ кредитополучателят не предостави съответното обезпечение /сред които е и процесното/, то ще се счита, че заявлението за кредит не е одобрено от кредитора и договорът не е породил действие. **Следователно възнаграждението на поръчителя се явява разход по кредита и е следвало да бъде посочено в договора за кредит и общата дължима във връзка с кредита сума, както и включен в ГПР, доколкото сключения договор за предоставяне на поръчителство и разходите по него са пряко свързани с договора за кредит.** Като не е сторено това, потребителят е бил въведен в заблуждение относно действителния размер на сумата, която следва да плати по договора, и реалните разходи по кредита, които ще направи – нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

Освен това при постановяване на съдебното решение настоящият съд изцяло споделя съдебната практика на Старозагорски окръжен съд /гражданско и търговско отделение/, вкл. и други съдилища постановена вече по аналогични правни спорове относно потребителски кредити и свързани с тях договори за поръчителство/гаранция обективизирана напр. в **решение № 143/27.04.2023 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 50/2023 г., определение № 260312/10.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1127/2021 г., определение № 260340/15.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1131/2021 г., определение № 260351/15.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1146/2021 г., определение № 57/14.04.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1229/2021 г., определение № 68/19.04.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1238/2021 г., определение № 117/10.05.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1261/2021**

г., решение № 460/10.04.2023 г. на Пловдивски окръжен съд по в.гр.д. № 165/2023 г. решение № 1017/14.07.2022 г. на Пловдивски окръжен съд по в.гр.д. № 1390/2022 г., в които е приета нищожност на такива договори за потребителски заеми и поради това констатира, че процесният договор за заем е нищожен поради наличието на **две самостоятелни основания**:

1/ Сред посочените по-горе изисквания е това по чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК - договорът за потребителски кредит следва да съдържа годишния процент на разходите по кредита, както и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора. Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, а съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК „общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит. От систематичното тълкуване на тази разпоредба с чл. 19, ал. 1 и Приложение № 1 към ЗПК се достига до извода, че годишният процент на разходите следва да бъде посочен в договора за потребителски кредит като числова стойност, както и следва да бъде посочен начина на неговото формиране, т.е. какво се включва в годишния процент на разходите. Тази величина се посочва съгласно решение на СЕС от 19.12.2019 г. по дело № C290/19 г. с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от *Krajsky súd v Trnave* /Окръжен съд Търнава, Словакия/ Член 10, параграф 2, буква ж/ от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета, изменена с Директива 2011/90/ЕС на Комисията от 14 ноември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска в договор за потребителски кредит годишният процент на разходите да бъде посочен не като една-единствена ставка, а като диапазон между минимална и максимална ставка. Посочените изисквания на закона да се

посочат взетите предвид допускания при изчисляване на ГПР не са самоцелни, необходимо е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи, като в този смисъл е и изискването на чл. 10, параграф 1, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО: да се посочат всички допускания, използвани за изчисляването на този процент.

В този смисъл процесният договор за кредит формално отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, доколкото в него е посочен годишен процент на разходите и обща сума, дължима от потребителя. Така посочените техни размери обаче не съответстват на действителните, съобразно поетите от потребителя задължения. Това е така, доколкото уговореното задължение за потребителя да учреди обезпечение и да заплаща възнаграждение на вноски за това, дължими на падежа на плащане на погасителните вноски по договора за паричен заем, при което като краен резултат следва да заплати на заемотателя сума в общ размер от 10 798,18 лв. /вж. погасителни планове, л. 43 - 44 от делото/ неправилно не е калкулирано в годишния процент на разходите, предвиден в договора. **И кредиторът и поръчителят са посочили в отговорите си на исковата молба, че възнаграждението не е включено при изчисляване на ГПР.** Действително възнаграждението за предоставеното поръчителство не възниква от договора за потребителски кредит, но разходите за неговото заплащане са пряко свързани с договора за паричен заем, тъй като се заплащат за услуга в полза на заемотателя, заложена като изискване за предоставяне на заема, съгласно чл. 4, ал. 1 от договора за заем. То представлява допълнително възнаграждение за кредитора за предоставянето на заетата сума /т. нар. скрита възнаградителна лихва/, което е уговорено в противоречие с принципите на справедливостта в гражданските и търговските отношения. Изложеното се подкрепя и от факта, че кредитодателят и поръчителят са свързани лица по смисъла на § 1 от ДР на ТЗ, предвид това, че „Кредисимо“ ЕАД е едноличен собственик на капитала на „Ай Тръст“ ЕООД. Поради това независимо, че възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство се дължи на друго лице, различно от кредитодателя, доколкото разходите за същото са пряко свързани с договора за кредит, съобразно императивните разпоредби на чл. 19, ал. 1 от ЗПК и § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, следва да бъдат включени при изчисляване на

ГПР. В резултат последният не съответства на действителния такъв, определен съгласно чл. 19, ал. 1 от ЗПК и изразяващ общите разходи по кредита. Налице е заобикаляне на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, ограничаваща максималния размер на годишния процент на разходите по кредита. Посоченото поведение на заемодателя цели единствено неговото обогатяване за сметка на длъжника, като му осигури скрито възнаграждение, забранено от императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Изложеното дотук обосновава извод, че процесният договор за потребителски заем не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, отнасящи се до посочване на годишния процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя, поради което и на основание чл. 22 от ЗПК същият следва да се прогласи за недействителен /така изцяло **решение № 460/10.04.2023 г. на Пловдивски окръжен съд по в.гр.д. № 165/2023 г. решение № 1017/14.07.2022 г. на Пловдивски окръжен съд по в.гр.д. № 1390/2022 г./**. Въпреки, че всеки един от представените договори - този за кредит и този за предоставяне на поръчителство, формално представляват самостоятелни договори, двата договора следва да се разглеждат като едно цяло. Тази обвързаност се установява от уговорката за необходимост от предоставяне на обезпечение чрез сключване на договор за гаранция на кредитополучателя с одобрено от кредитодателя юридическо лице - гарант, сключването на договора за гаранция в деня, в който е сключен самият договор за кредит, както и с изричната уговорка за изплащане на възнаграждението за предоставяне на гаранция, ведно с основното задължение по кредита. С оглед изложеното разходът за възнаграждение на гаранта за обезпечаване вземанията на „Кредисимо“ ЕАД по процесния договор за потребителски кредит, отговаря на поставените от ЗПК изисквания, за да се включи в общия разход по кредита /така **решение № 24/10.01.2022 г. на Софийски градски съд по в.гр.д. № 7108/2021 г., решение № 264616/09.07.2021 г. на Софийски градски съд по в.гр.д. № 9991/2020 г., решение № 260628/21.02.2022 г. на Софийски градски съд по в.гр.д. № 2806/2021 г./**. Съгласно чл. 4, ал. 1 от договора за потребителски кредит, в случай че кредитополучателят е посочил в заявлението за отпускане на кредита, че ще предостави обезпечение посредством сключване на договор за предоставяне на поръчителство с одобрено от „Кредисимо“ юридическо лице в срок до 48 часа от подаване на заявлението, срокът за одобрение на

заявлението за отпускане на кредита е 24 часа от предоставянето на обезпечението. Съгласно чл. 4, ал. 2, ако в уговорения срок не се предостави обезпечението, ще се счита, че заявлението не е одобрено от кредитора и договорът за кредит не поражда действие между страните. В случай, че кредитополучателят е заявил кредит без обезпечение, срокът за одобряване е 14 дни от подаване на заявлението, като в случай, че заявлението не бъде одобрено до изтичане на срока, договорът не поражда действие между страните. От така постигнатите уговорки между страните следва, че предоставянето на обезпечение на кредита от длъжника му дава „привилегия“ относно срочността на одобрение на заявлението за отпускане на кредит, а неизпълнение в срок на поетото задължение за сключване на договора за предоставяне на поръчителство с одобреното от кредитора ЮЛ влече след себе си отказ за предоставяне на заемната сума. От друга страна, ако длъжникът избере да не обезпечи вземането на кредитора по един от посочените в договора начини, то той бива поставен в ситуация да чака разглеждане на заявлението му за отпускане на „бърз кредит“ в рамките на 14 дни, като при липса на воля от кредитора в този срок, то ще се счита, че заемът не е отпуснат. Така уговорените клаузи създават абсолютна неяснота и несигурност за кредитополучателя, който е предпочел да не предостави обезпечение. По отношение на ищеца, който е сключил договор за предоставяне на поръчителство с „Ай Тръст“ ЕООД, възниква допълнително парично задължение – заплащане на възнаграждение. Съгласно чл. 8, ал. 1 и ал. 4 от договора предоставяне на поръчителство потребителят заплаща възнаграждение по един от следните начини: 1/ по банкова сметка на поръчителя /която не е посочена/ и 2/ по банкова сметка на „Кредисимо“ ЕАД /описана в договора/ или по начините, установени в договора за потребителски кредит, за плащане на задълженията на потребителя по договора за потребителски кредит. Съгласно чл. 8, ал. 5 от договора за предоставяне на поръчителство „Кредисимо“ ЕАД е овластено да приема вместо поръчителя изпълнение на задължението на потребителя за плащане на възнаграждението по този договор. Съгласно приложението към този договор, възнаграждението се заплаща на месечни вноски, за периода на действие на договора, на датата на падежа на съответното плащане по кредита съгласно погасителния план. Всички тези уговорки водят до извода, че възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство всъщност

представлява скрито възнаграждение по договора за потребителски кредит, което следва да се включи в размера на ГПР. В посочения в договора ГПР не е включен размерът на плащането по договора за предоставяне на поръчителство, така че в процесния случай е налице разминаване между посочения в договора ГПР и действителния размер на ГПР, което представлява нарушение по чл. 22 ЗПК, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, водеща до недействителност на договора.

Отделно от дотук изложеното в тази точка настоящият съд намира, че в конкретния случай, че уговореното възнаграждение за поръчителство е разход по кредита, който следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите – ГПР /индикатор за общото оскъпяване на кредита/ – чл. 19, ал. 1 и 2 ЗПК и поради следното: съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи - лихви, други преки или косвени разходи, комисиони и други, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, т.е. годишният процент на разходите включва лихвеният процент по кредита, както и всички останали разходи, които следва да бъдат заплатени към момента на сключване на договора или в бъдеще. Следователно се налага извода, че възнаграждението по договора за гаранция следва да бъде включена в годишният процент на разходите по кредита. **Този извод следва и от обстоятелството, че в случая това възнаграждение за поръчителство, представлява част от месечната погасителна вноска по кредита - въпреки, че привидно са налице два погасителни плана, тъй като дори техните падежи съвпадат.** При това положение годишния процент на разходите, изчислен, съобразно посочените от в.л параметри /главница и възнаградителна лихва/ не отговаря на действителния такъв, тъй като в размера му не е включена дължимото от кредитополучателя възнаграждение по поръчителството. **При включването в ГПР на посоченото възнаграждение неминуемо размера на разходите нараства.** В Решение от 15.03.2012 г. по дело С-453/10 на СЕС е прието, че посочването в договор за кредит на по-нисък от действителния ГПР представлява невярна информация относно общите разходи по кредита и следователно относно цената, посочена в член 6, параграф 1, буква „г“ от Директива 2005/29. След като посочването на такъв ГПР подтиква или може да подтикне средния потребител да вземе решение за сделка, което в

противен случай не би взел, тази невярна информация трябва да се окачестви като „заблуждаваща“ търговска практика на основание член 6, параграф 1 от тази директива. Това от своя страна означава, че клаузата за общия размер на сумата, която следва да плати потребителят, е неравноправна по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 93/13/ЕО и влече недействителност на договора в неговата цялост. Установяването на нелоялния характер на такава търговска практика представлява един от елементите, на които по силата на член 4, параграф 1 от Директива 93/13 компетентният съд може да основе преценката си за неравноправния характер на договорните клаузи относно цената на отпуснатия на потребителя кредит, като тази констатация не се отразява непосредствено на преценката за действителността на сключения договор за кредит, от гледна точка на член 6, параграф 1 от Директива 93/13. Плащането на възнаграждението по поръчителството обаче не е отразено като разход при формирането на оповестения ГПР от 47,55 %, въпреки че е включена в общия дълг и месечните вноски. Този начин на оповестяване на разходите не е съответен на изискването на чл. 19, ал. 1 ЗПК. При отчитането на възнаграждението по поръчителството като несъмнен разход, действителният ГПР би бил завишен. При това положение и въз основа на съвкупната преценка на всяка от уговорките настоящият съд счита, че макар формално процесният договор да покрива изискуеми реквизити по чл. 11, ал. 1 ЗПК, вписаните параметри не кореспондират на изискуемото съдържание по т. 10 – годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето – чл. 22 ЗПК. В този смисъл като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит ищецът е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка. В тази хипотеза потребителят следва да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва и или други разходи по кредита, съгласно

разпоредбата на чл. 23 ЗПК /така изцяло определение № 531/10.06.2022 г. на ВКС по гр.д. № 2589/2021 г., III г.о., решение № 441/06.04.2023 г. на Пловдивски окръжен съд по в.т.д. № 196/2023 г., решение № 359/21.03.2023 г. на Пловдивски окръжен съд по в.т.д. № 81/2023 г., решение № 195/08.03.2022 г. на Бургаски окръжен съд по в.гр.д. № 118/2022 г., решение № 71/04.07.2022 г. на Русенски окръжен съд по в.т.д. № 126/2022 г., решение № 393/28.03.2022 г. на Пловдивски окръжен съд по в.т.д. № 3180/2021 г., решение № 700/25.05.2022 г. на Пловдивски окръжен съд по в.т.д. № 683/2022 г., решение № 1748/05.07.2022 г. на Софийски градски съд по в. гр. д. № 10210/2021 г., решение № 15/10.01.2022 г. на Бургаски окръжен съд по в.гр.д. № 1887/2021 г., решение № 179/12.04.2022 г. на Благоевградски окръжен съд по в. гр. д. № 32/2022 г., решение № 777/25.12.2021 г. на Пловдивски окръжен съд по в.гр.д. № 2253/2021 г., решение № 882/23.06.2022 г. на Пловдивски окръжен съд по в.т.д. № 2638/2021 г., решение № 705/14.12.2021 г. на Пловдивски окръжен съд по в.гр.д. № 2533/2021 г., вкл. тази на Старозагорски окръжен съд обективизирана в решение № 87/29.10.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1254/2021 г., решение № 110/16.05.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1210/2022 г., решение от 22.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1011/2021 г./.

В обобщение - в резултат на неточното посочване на прилагания ГПР, потребителят е въведен в заблуждение относно действителната цена на кредита, което съставлява нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО. Договорът за кредит реално не съдържа посочване на ГПР, поради което не отговаря на изискванията на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, поради което и съгл. чл.22 от ЗПК се явява недействителен /така също **определение № 50685/30.09.2022г., на ВКС по гр.д. № 578/2022 г., III г.о. решение № 730/31.05.2023 г. на Пловдивски окръжен съд по в.гр.д. № 1067/2023 г., решение № 799/14.06.2023 г. на Пловдивски окръжен съд по в.гр.д. № 1065/2023 г./.** В решение № 1029/11.07.2023 г. на Пловдивски окръжен съд по в.гр.д. № 1130/2023 г. се сочи още, че некоректният ГПР води до завишаване на общия размер на кредита /чл. 11, т. 7/ и лихвения процент по кредита /чл. 11, т. 9/.

2 / Нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК – както се изясни възнаграждението по договора за поръчителство следва да е включено в ГПР, тъй като това е възнаграждение по самия договор за заем – чл. 19, ал. 1 ЗПК.

В случая това не е сторено и по този начин, заобикаляйки закона, се постига ГПР, по-голям от петкратния размер на законната лихва. В договора трябва да се посочи размера на лихвения процент, като в конкретната хипотеза в този процент трябва да е включена и възнаграждението за поръчителството, която е сигурна печалба за кредитора. След като това е така, във всички случаи вземането за възнаграждение за тази услуга ще възникне в сферата на кредитора. **То затова е уговорено и като сигурна част от дълга, като следва да се заплаща разсрочено, заедно с всяка погасителна вноска.** След като това е така, налага се извод, че договорът за заем противоречи на част от императивните постановления на ЗПК. В случая следва да се приложи чл. 21, ал. 1 ЗПК, който гласи, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна. Следователно годишният лихвен процент няма да е 39,54%, както е записано, а следва да е по-голяма число, ако в него участва и вземането от общо 4163,50 лв., формално уговорено в договора за поръчителство. Нарушен е чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, тъй като не е посочен реалният годишен лихвен процент. Освен това, доколкото лихвата е част от ГПР, е следвало да се посочи и друг размер на ГПР, различен от този в договора. В този размер следва да участва и сумата от 4163,50 лева, изразена като процент. Това не е сторено, поради което е нарушена нормата на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК. Посочените в договора за заем по-ниски стойности, представляват невярна информация и следва да се окачестви като нелоялна и по-конкретно заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП във вр. с чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП. Тя подвежда потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. ГПР не се уговаря между страните. Той представлява стойност, която се изчислява съгласно изискванията на Приложение 1 от ЗПК, въз основа на уговорените плащания. Посочването на стойност по-малка от действителната съставлява нарушение на законовата разпоредба. Не е ясно по какъв начин е формиран ГПР, неясни са елементите, които включва /така изцяло **решение № 143/27.04.2023 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 50/2023 г./**. Обстоятелството, че длъжникът се бил запознал със Стандартния европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити не променя направените изводи по делото, защото

този формуляр съдържа само общи принципни положения.

Предвид изложеното процесният договор за потребителски кредит се намира за противоречащ на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 и 10 ЗПК, поради което и на основание чл. 22 ЗПК същият е недействителен. С оглед посоченото и предявения иск срещу ответника „Кредисимо“ ЕАД се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен.

2/ По иска срещу ответника „Ай Тръст“ ЕООД с правно основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2, предл. 4 ЗЗД вр. чл. 138, ал. 2 ЗЗД вр. чл. 21, ал. 1 ЗПК вр. чл. 19, ал. 4 ЗПК за прогласяване за нищожността на договор за предоставяне на поръчителство от *** г.:**

В продължение на развитите по-горе аргументи следва да се посочи, че за нищожен се намира и договорът за предоставяне на поръчителство от ***** г., сключен с ответника „Ай Тръст“ ЕООД, тъй като същият се явява лишен от основание, предвид недействителността на договора за кредит, който той обезпечава и във връзка с който е възникнало правоотношението по поръчителството. Т.е. липсва необходимостта от сключване акцесорния договор. Същият е нищожен и на **самостоятелно основание**, отново поради липса на кауза за неговото съществуване. Съгласно съдържанието на договора, за поръчителя е уговорено възнаграждение срещу задължението да поеме наравно с длъжника задължението за плащане на сумите по кредита. В случая на тяхното заплащане от поръчителя обаче, за последния се поражда, съгласно договора, регресно право срещу заемателя за възстановяване на платените от поръчителя суми /арг. чл. 4, ал. 2 от договора за предоставяне на поръчителство/. Следователно поръчителят получава едно възнаграждение, без реално да съществува същинско насрещно задължение за него, доколкото сумите, които е платил подлежат на възстановяване – веднъж потребителят заплаща възнаграждение на поръчителя и втори път следва да му възстанови заплатеното от поръчителя на кредитора по договора за потребителски кредит. **За длъжника пък заплащането на възнаграждението се явява безпредметно, защото той всякога ще дължи сумите по кредита и няма да се освободи от задължението си при погасяването на кредита от поръчителя.** В този смисъл не само, че е налице нееквивалентност на престациите, но в случая и липсва престация от една от страните по договора

– поръчителя, поради което и този договор се явява недействителен като лишен от основание. Следва да се отбележи, че договорът, сключен между потребителя и „Кредисимо“ ЕАД, и договорът, сключен между потребителя и „Ай Тръст“ ЕООД, се намират във взаимовръзка помежду си и като система от правоотношения между страните, поради което последиците от недействителността на договора за потребителски кредит неминуемо рефлектират и по отношение на договора за предоставяне на гаранция, поради естеството на правоотношенията /така **решение № 264616/09.07.2021 г. на Софийски градски съд по в.гр.д. № 9991/2020 г., решение № 260628/21.02.2022 г. на Софийски градски съд по в.гр.д. № 2806/2021 г./**.

Отделно от това при извършена служебна справка в Търговския регистър по партидата на ответника се установява, че едноличен собственик на капитала на „Ай Тръст“ ЕООД е „Кредисимо“ ЕАД – дори седалището и адреса на управление на двете дружества е едно и също, а именно гр. София, р-н „Триадица“, бул. „Витоша“ № 146 //сграда „А“/, ет. 4, Бизнес център „България“. Със сключване на договора за поръчителство се цели да се заобиколи разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ГПК, като в договора за поръчителство се уговоря възнаграждение, което в последствие ще бъде разпределено като печалба на „Кредисимо“ ЕАД. С договора за поръчителство не се цели реално обезпечаване на договора за кредит, сключен с „Кредисимо“ ЕАД, доколкото плащайки задължението на потребителя в полза на „Кредисимо“ ЕАД кредиторът плаща вземането си сам на себе си. Със сключването на договор за поръчителство се цели едно допълнително оскъпяване на договора за кредит, допълнително възнаграждение на кредитодателя, което е уговорено по друго правоотношение, единствено с цел да се избегнат ограниченията на чл. 19, ал. 4 ГПК, което от своя страна води до недействителност на договора за поръчителство, респективно на уговорената в него клауза за заплащане на възнаграждение на основание чл. 26, ал. 1, пр. 2 ЗЗД, вр. с чл. 19, ал. 4 ГПК, както и поради липса на основание, основанието не е това което е посочено в договора.

Настоящият съд ще посочи и практиката на Старозагорски окръжен съд обективизирана напр. в **определение № 260312/10.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1127/2021 г., определение № 260340/15.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1131/2021 г., определение**

№ 260351/15.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1146/2021 г., определение № 57/14.04.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1229/2021 г., определение № 68/19.04.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1238/2021 г., определение № 117/10.05.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1261/2021 г. постановени по аналогични дела относно отхвърлени претенции за заплащане на възнаграждение по договори за поръчителство. В цитираните съдебни актове на Старозагорски окръжен съд се приема, че макар отношенията между кредитора и длъжника да са представени като регламентирани от отделни договори - за потребителски кредит и за поръчителство, при изложените от заявителя факти и основания става ясно, че се касае за свързани и обусловени правоотношения, които не могат да съществуват самостоятелно. Както е посочено в заявлението договорът за потребителски кредит не може да бъде сключен без да е обезпечен. Налице е дълг по кредитно правоотношение, с уговорени акцесорни плащания и те следва да се разглеждат като едно цяло. Зад обособяването на отношенията по обезпечаване на кредитното правоотношение в отделен договор, ясно прозира целта да се заобиколи закона и забраната за уговаряне на допълнителни такси във връзка с усвояването и управлението на договора - чл. 10а, ал. 2 ЗПК. Ангажиментът към поръчителя е неделим от основния по кредитното правоотношение и затова следва да се включи в общия размер на разходите по кредита. Макар подобен начин за обезпечаване на вземането да е нормален, разбираем и наложил се в практиката, ясно е, че с него се постига гарантиране на сигурен доход без насреща да е престирана услуга-поръчителство. Възнаграждението е уговорено като дължимо предварително, преди и без да се знае дали изобщо длъжникът ще прибегне до тази възможност. На практика с него се предвижда допълнителна такса за услуга, която не е ясно дали ще се предостави, което отново насочва към противоречие с чл. 10а, ал. 4 ЗПК. В допълнение на тези аргументи в **определение № 260356/16.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1116/2021 г., определение № 260388/23.03.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.ч.гр.д. № 1165/2021 г.** се сочи, че клаузата от договора за поръчка, предвиждаща задължение за длъжника за плащане на възнаграждение на поръчителя, е недействителна на основание чл.146, ал.1 ЗЗП, т.к. представлява уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря

на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. От представения със заявлението договор за предоставяне на поръчителство между страните се установява уговорка, съгласно която възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство да се дължи, независимо дали отговорността на поръчителя е ангажирана при евентуално длъжниково неизпълнение или не. Размерът на възнаграждението длъжникът следва да заплаща по договора за потребителски кредит, като е предвидено възнаграждението за поръчителя да се дължи на датата на падежа на съответното плащане по кредита, съгласно погасителния план. Поради тези обстоятелства следва да се приеме, че дългът по договора за потребителския кредит следва да се разглежда като едно цяло с така уговорените акцесорни плащания, тъй като е видно, че задължението към поръчителя е неделимо от основното задължение по кредитното правоотношение и затова следва да се включи в общия размер на разходите по кредита. Отчитайки обстоятелството, че капиталът на „Ай Тръст“ ЕООД е 100 % собствен на „Кредисимо“ ЕАД, поради което двете дружества се явяват свързани лица по смисъла на §1 т.5 от ДР на Търговския закон, то посредством договора за предоставяне на поръчителство ще се получи плащане, което в крайна сметка ще отиде в полза на кредитора по договора за кредит, а от своя страна това съставлява разход пряко свързан с кредита, който не е включен в годишния процент на разходите /ГПР/. Изискването за добросъвестност в случая е нарушено, т.к. чрез формално незабранени от закона средства – обезпечаване на задълженията на кредитополучателя от свързано с кредитора лице, чийто капитал е 100 % собствен на същия този кредитор, се постига заобикалянето на нормата на чл.19 ЗПК. Посредством клаузата за гарантиране на задълженията по договора за кредит кредиторът прехвърля своето задължение за предварителна оценка на кредитоспособността на потребителя на икономически по-слабата страна, като по този начин увеличава финансовото бреме за потребителя. По този начин пряко се нарушава разпоредбата на чл. 16 ЗПК, съгласно която доставчика на финансовата услуга има задължение да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя преди сключване на договора за потребителски кредит. Така предоставената възможност на потребителя за избор с какво обезпечение да гарантира изпълнението на задълженията си е привидна и представлява злоупотреба с лошото му финансово състояние, тъй

като потребителят очевидно има нужда от средствата, за които кандидатства пред доставчика на финансова услуга. Липсата при кандидатстването за отпускане на кредит на достъпна за потребителя информация относно предварително одобрените от „Кредисимо“ ЕАД юридически лица, с които дружеството би сключило договор за поръчителство и предвиждането на поръчителство от две физически лица или банкова гаранция като други допустими методи на обезпечаване е индиция за осъществявана върху потребителя скрита икономическа принуда да се сключи договор именно с посочен от кредитора поръчител.

В настоящия случай за преценка нищожността на договора за предоставяне на поръчителство настоящият съд съобрази и задължителните указания в Тълкувателно решение № 1/27.04.2022 г. на ВКС по т.д. № 1/2020 г., ОСГТК и предвид това, че основанието за нищожност произтича и се установява от съдържанието на самата сделка.

Предвид изложеното процесният договор за поръчителство е недействителен и предявения иск срещу ответника „Ай Тръст“ ЕООД се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен.

3/ По предявените от ответника „Кредисимо“ ЕАД насрещни искове:

3.1/ Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Поради приетата недействителност на договора за потребителски кредит главният насрещен иск за заплащане на сумата от 344,06 лв. представляващи непогасен остатък от пета месечна вноска, както и шеста и седма месечни вноски е неоснователен.

3.2/ Както се посочи съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение заплащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които

потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. При недействителност на договора, съгласно разпоредбата на чл. 23 ГПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, без да дължи лихва или други разходи по кредита. Ако тази недействителност се установи в производството по чл. 79 ЗЗД, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото ЗПК се явява специален закон по отношение на ЗЗД и в цитираната разпоредба на чл. 23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Това следва от характеристиката на договора за потребителски кредит и задължението за периодичност за връщането на сумата. Ако се приеме, че осъждането на потребителя за връщане на чистата сума по получения кредит следва да се извърши в отделно производство по предявен от ответника „Кредисимо“ ЕАД иск с правно основание чл. 55 ЗЗД, то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по недействителен договор, в частност при нищожен договор за потребителски кредит и позоваване от страна на потребителя на изтекла погасителна давност. А това би противоречало на принципа на недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е и въвеждането на разпоредбата на чл. 23 от специалния ЗПК /така изцяло **решение № 618/11.05.2023 г. на Пловдивски окръжен съд по в.гр.д. № 3221/2022 г. решение № 616/24.06.2022 г. на Бургаски окръжен съд по в.гр.д. № 182/2022 г./**.

С доклада по делото на основание чл. 145, ал. 1, т. 4 ГПК бе обявено за безспорно, че ищецът е внесъл/погасил сума в размер на 1251,97 лв. /така и изявление на ищеца в молба от 19.12.2023 г., становище от 28.09.2023 г. и изявление на ответника „Кредисимо“ ЕАД в насрещния иск, стр. 1/. Следователно предявеният в условията на евентуалност насрещен осъдителен иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 3248,03 лв. представляваща неплатен остатък от чистата стойност на кредита от 4500,00 лв., е доказан по своето основание и като такъв следва да бъде уважен изцяло, вкл. със законната лихва от датата на подаване на насрещната искова молба. Пространното изложение на ищеца в становище /л. 80-82 от делото/ е неотносимо към настоящия случай поради четири причини: 1/ цитирания в

становището случай касае договор за ипотечен кредит какъвто настоящият договор не е, **2/** в цитирания случай е констатирана нищожност на определени договорни клаузи, а в настоящия случай е налице пълна недействителност на договора за потребителски кредит, **3/** в настоящия случай не се касае за поканата за плащане в хода на изпълнение на договора за ипотечен кредит /какъвто казус се анализира в становището/, а за последица от недействителността на договора за потребителски кредит за връщане на чистата стойност на главницата, като законната лихва се претендира единствено от датата на предявяване на насрещния иск, а и съгласно **Тълкувателно решение № 5/21.11.2019 г. на ВКС по т.д. № 5/2017 г., ОСГТК** при връщане на дадено при начална липса на основание в хипотезата на чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, длъжникът дължи обезщетение за забава от поканата да изпълни. В случая е налице именно тази хипотеза, тъй като при обявената недействителност на договора за потребителски кредит даденото /заемната сума/ е именно дадено при начална липса на основание и исковата молба е поканата за плащане – но поканата вече не е за изпълнение на договора, а за връщане на полученото при начална липса на основание и **4/** в практиката на Старозагорски окръжен съд обективизирана напр. в **решение № 420/21.12.2023 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 369/2023 г. решение № 41/26.07.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1128/2021 г.** /така и напр. решение № 260074/09.10.2020 г. на Плевенски окръжен съд по в.гр.д. № 423/2020 г., решение № 103/05.02.2020 г. на Плевенски окръжен съд по в.гр.д. № 850/2019 г., няма съмнение, че при присъждане на чистата стойност на кредита на основание чл. 23 ЗПК се присъжда и законна лихва от датата на исковата молба, респ. заявлението по чл. 410 ГПК и в тези случаи е била присъждана законна лихва върху чистата стойност на главницата.

Неоснователно е искането обективизирано в молба вх. № 22094/31.08.2023 г. за разсрочване на задължението за заплащане на чистата стойност на главницата съгласно погасителния план, най-малкото защото с обявяване на недействителността на договора за потребителски кредит **погасителен план вече не съществува**. А цитираната съдебна практика от ищеца е явно неотнормативна, тъй като засяга въпроса за констатирана неправомерност/нищожност на отделни клаузи от потребителски договори, а не обявяване изцяло на тяхната недействителност и възникване на

задължение за възстановяване на чистата стойност на получения кредит.

По разноските –

1/ Разноски на ищеца - при уважаване на исковете за обявяване на нищожност на договора за потребителски кредит и договора за поръчителство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, право на разноски има ищеца. Същият е претендирал присъждането на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1646,19 лв. с ДДС по отношение на „Кредисимо“ ЕАД /договор за потребителски кредит № *****/***** г./ и 859,62 лв. с ДДС по отношение на „Ай Тръст“ ЕООД /договор за поръчителство от *****/***** г./, като първия ответник „Кредисимо“ ЕАД дължи на ищеца сумата от **1156,15 лв. с ДДС** /963,46 лв. + 192,69 лв. ДДС/ – стойността на договор за потребителски кредит № *****/***** г. е 6634,68 лв. представляващ общ размер на всички плащания по този договор, респ. тази е базата за изчисляване на адвокатското възнаграждение. Предложения/изчислен размер от процесуалния представител на ищеца взема като база за изчисляване на адвокатското възнаграждение дължимо от „Кредисимо“ ЕАД сумата от 6634,68 лв. + стойността на договора за поръчителство от 4163,50 лв. /общ размер 10 798,18 лв./, но това определяне на цена по първия иск от ищеца е неправилно - от една страна втората посочена сума е дължима по друг договор, а именно този за поръчителство /никъде в договора за потребителски кредит не е посочена дължима стойност по договора за поръчителство/ и от друга страна самият ищец претендира от „Ай тръст“ ЕООД също адвокатско възнаграждение по договора за поръчителство, т.е. ищецът при наличие на двама ответника прави опит при определяне на базата за изчисляване на адвокатското възнаграждение и по двата иска да вземе предвид на два пъти една и съща сума – тази по договора за поръчителство. Вторият ответник „Ай тръст“ ЕООД дължи на ищеца сумата от **859,62 лв. с ДДС** /716,35 лв. + 143,27 лв. ДДС/ стойността на договор за поръчителство от *****/***** г. е 4163,50 лв. представляващ общ размер на всички плащания по този договор, респ. база за изчисляване на адвокатското възнаграждение, като това изчисление на процесуалния представител на ищеца се споделя от настоящия съд. И двете възнаграждения се определят на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2009 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство на ищеца по делото по всеки иск.

По отношение на държавната такса първият ответник „Кредисимо“ ЕАД дължи на ищеца сумата от 265,38 лв. /4% от 6634,68 лв./, а вторият ответник „Ай Тръст“ ЕООД дължи на ищеца сумата от 166,54 лв. /4% от 4163,50 лв./. Действително ищецът е внесъл държавна такса в по-висок размер, но не може ответниците да отговарят за надвнесени държавни такси.

Във връзка с възраженията на ответниците относно адвокатското възнаграждение на ищеца следва да се посочи, че правилото, че на присъждане подлежат само действително направените, т.е., заплатени разноски, не е абсолютно – изключения от него са допустими, но само в изрично предвидените случаи. Според нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА, когато адвокатът е оказал безплатна правна помощ на нуждаещо се от издръжка, материално затруднено лице или на свой роднина, близък или друг юрист, при постановяване на благоприятно решение по спора за представлявания, съдът осъжда насрещната страна да заплати на адвоката възнаграждение в размер, не по-нисък от предвидения в наредбата на Висшия адвокатски съвет по чл. 36, ал. 2 ЗА. За уважаване на искането по чл. 38, ал. 2 ЗА е достатъчно по делото да е била осъществена правна помощ без данни за договорен в тежест на доверителя размер на възнаграждението по чл. 36, ал. 2 ЗА; заявление, че предоставената правна помощ е договорена като безвъзмездна и липса на данни, които да го опровергават; отговорност на насрещната страна за разноски съобразно правилата на чл. 78 ГПК.

В разглеждания случай ищецът е релевирал своевременно искане за присъждане на разноски, като е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК за процесуалния представител, предоставил безплатна правна помощ. По делото е ангажиран и договор за правна защита и съдействие /л. 15-16 от делото/, в който страните по изпълномощителната сделка – ищецът, от една страна и съответният адвокат, от друга страна, са направили съвпадащи изявления, че правната помощ се предоставя като безплатна поради това, че ищецът е материално затруднен – чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Действително ответниците оспорват това обстоятелство, но не представят доказателства от които може да се направи извод, че ищецът не е материално затруднен – /в случая доказателствената тежест е за ответника – вж. **определение № 163/13.06.2016 г. на ВКС по ч.гр.д. № 2266/2016 г., I г.о., определение № 515/02.10.2015 г. на ВКС по ч.гр.д. № 2340/2015г., I т.о./**. Вж. и решение №

374/23.03.2023 г. на Пловдивски окръжен съд по в.гр.д. № 354/2023 г., вкл. цитираните в него определение № 708/05.11.2015 г. на ВКС по гр.д. № 4891/2015 г., IV г.о., определение № 442/28.06.2019 г. по т.д. № 502/2019 г., II т.о., в които се сочи, че преценката дали да се окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено, или не, се извършва не от съда, а от самия адвокат и е въпрос на договорна свобода между адвоката и клиента.

Според правилата на чл. 78, ал. 1, ал. 3 и ал. 5 ГПК, страната следва да бъде компенсирана за реално извършените разноси по спора само за един адвокат, каквито при безплатната правна помощ безспорно няма – поради което и в хипотезата на чл. 38, ал. 2 ЗА възнаграждението се присъжда на процесуалния представител, а не на страната, в чиято полза е разрешен спора. Размерът на възнаграждението на адвоката, осъществил безплатна правна помощ, се определя от съда по императивната разпоредба на чл. 38, ал. 2 ЗА в рамките на предвидения в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като посоченият от страната, респ. от нейния процесуален представител, размер на адвокатското възнаграждение, дължимо при условията на чл. 38, ал. 2 ЗА, не обвързва съда /което съответно изключва и възможност за злоупотреба с право/.

2/ Разноси на първия ответник - по предявения насрещен иск на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът следва да заплати на „Кредисимо“ ЕАД разноси за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100,00 лв. на процесуалния представител на страната, изчислено съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ в минимален размер и сума за държавна такса в размер на 129,92 лв. или общо 229,92 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 235, ал. 1 ГПК, **Старозагорски районен съд,**

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА по иска с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 146, ал. 1 ЗЗП вр. чл. 22 ЗПК чл. 21, ал. 1 ЗПК и чл. 9, ал. 1 ЗПК за **нищожен договор за потребителски кредит № *****/******* г., сключен на *******/******* г. между Н. М. Н., ЕГН:

***** и постоянен адрес: гр. *****, ул. „****“, № **, вх. **, ет. **, ап. ** и „Кредисимо“ ЕАД, ЕИК: 175330437, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Триадица“, бул. „Витоша“ № 146 /сграда „А“/, ет. 4, Бизнес център „България“.

ПРОГЛАСЯВА по иска с правно основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2, предл. 4 ЗЗД вр. чл. 138, ал. 2 ЗЗД вр. чл. 21, ал. 1 ЗПК вр. чл. 19, ал. 4 ЗПК за **нищожен договор за предоставяне на поръчителство** сключен на ***** г. между Н. М. Н., ЕГН: ***** и постоянен адрес: гр. *****, ул. „****“, № **, вх. **, ет. **, ап. ** и „Ай Тръст“ ЕООД, ЕИК: 203508899, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Триадица“, бул. „Витоша“ № 146 //сграда „А“/, ет. 4, Бизнес център „България“.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Кредисимо“ ЕАД, ЕИК: 175330437, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Триадица“, бул. „Витоша“ № 146 /сграда „А“/, ет. 4, Бизнес център „България“ срещу Н. М. Н., ЕГН: ***** и постоянен адрес: гр. *****, ул. „****“, № **, вх. **, ет. **, ап. ** главен насрещен иск с правна квалификация чл. 79 ЗЗД, за заплащане на сумата в размер на 344,06 лв. – представляваща падежирала главница - непогасен остатък от пета месечна вноска, както и шеста и седма месечни вноски за периода от 20.07.2023 г. до 20.09.2023 г. по договор за потребителски кредит № *****/***** г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба – 26.09.2023 г. до окончателното погасяване на задължението.

ОСЪЖДА Н. М. Н., ЕГН: ***** и постоянен адрес: гр. *****, ул. „****“, № **, вх. **, ет. **, ап. ** да заплати на „Кредисимо“ ЕАД, ЕИК: 175330437, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Триадица“, бул. „Витоша“ № 146 /сграда „А“/, ет. 4, Бизнес център „България“ **на основание чл. 23 ЗПК**, сумата в размер на **3248,03 лв.** /три хиляди двеста четиридесет и осем лева и три стотинки/, представляваща дължим остатък от чистата стойност по предоставен кредит по сключен между страните договор за потребителски кредит № *****/***** г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на насрещната

искова молба – 26.09.2023 г. до окончателното погасяване на задължението.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Кредисимо“ ЕАД, ЕИК: 175330437, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Триадица“, бул. „Витоша“ № 146 /сграда „А“/, ет. 4, Бизнес център „България“ **да заплати** на Н. М. Н., ЕГН: ***** и постоянен адрес: гр. *****, ул. „*****, № **, вх. **, ет. **, ап. **, сумата от **265,38 лв.** /двеста шестдесет и пет лева и тридесет и осем стотинки/ за държавна такса.

ОСЪЖДА „Кредисимо“ ЕАД, ЕИК: 175330437, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Триадица“, бул. „Витоша“ № 146 //сграда „А“/, ет. 4, Бизнес център „България“ да заплати на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2009 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на адв. А. Д., рег. № ***** от САК адвокатско възнаграждение в размер на **1156,15 лв. с ДДС** /хиляда сто петдесет и шест лева и петнадесет стотинки / за процесуално представителство на ищеца по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Ай Тръст“ ЕООД, ЕИК: 203508899, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Триадица“, бул. „Витоша“ № 146 /сграда „А“/, ет. 4, Бизнес център „България“ да заплати на Н. М. Н., ЕГН: ***** и постоянен адрес: гр. *****, ул. „*****, № **, вх. **, ет. **, ап. **, сумата от **166,54 лв.** /сто шестдесет и шест лева и петдесет и четири стотинки/ за държавна такса.

ОСЪЖДА „Ай Тръст“ ЕООД, ЕИК: 203508899, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Триадица“, бул. „Витоша“ № 146 /сграда „А“/, ет. 4, Бизнес център „България“ да заплати на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2009 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на адв. А. Д., рег. № ***** от САК адвокатско възнаграждение в размер на **859,62 лв. с ДДС** /осемстотин петдесет и девет лева и шестдесет и две стотинки/ за процесуално

представителство на ищеца по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Н. М. Н., ЕГН: ***** и постоянен адрес: гр. *****, ул. „****“, № **, вх. **, ет. **, ап. ** да заплати на „Кредисимо“ ЕАД, ЕИК: 175330437, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Триадица“, бул. „Витоша“ № 146 /сграда „А“/, ет. 4, Бизнес център „България“ сумата в общ размер на 229,92 лв. /двеста двадесет и девет лева и деветдесет и две стотинки/ представляваща юрисконсултско възнаграждение /100,00 лв./ и държавна такса /129,92 лв./

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Старозагорски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК, на страните да се връчи препис от решението.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____